

VEDRO PANI FOSÍLIOVEJ

NA DRUHÝ DEŇ RÁNO sa na horizonte objaví zubaté slniečko. Keď sa prebudím, Violeta stojí pri pivničnom okienku a pozoruje členky okoloidúcich chodcov. Zhora z recepcie k nám dolieha buchotanie kufrov odchádzajúcich hostí.

„Vyspala si sa?“ opýtam sa.

Violeta si ustlala na zemi za stojanom s kabátmi, pri stene, kadiaľ prechádza teplovodné potrubie. Keď som sa večer vrátil, už spala, takže sme sa nevideli.

„Áno. Chvíľu som si ešte čítala.“

„Dúfam, že si dnes nebola kradnúť v kuchyni,“ poznamenám.

Violeta pokrúti hlavou. „Povedal si predsa, aby som to ne-robila.“

„Každé ráno dostávam za tanier koláčov, čo zostali z predchádzajúceho dňa,“ poviem. „Šéfkuchár mi kedysi odkladal aj kus čerstvo upečeného chleba, no... keď sa to pán Mäkkýš dozvedel, rázne to zatrhol. Skočím po ne. A kým budeme jesť, premyslíme, čo ďalej. A ozať, podarilo sa mi niečo zistiť.“

Keď zídem dolu s gumeným pečivom, Violeta už pri okne nie je. Sedí v kresle a na kufri pred sebou má porozkladaný zvlhnutý obsah vedra pani Fosíliovej.

„Herby, spomínaš si, kde sa pani Fosíliová zranila?“

„Pod mólom,“ poviem.

„Ale nie,“ zagúľa Violeta očami. „Mala som na mysli, kde na tele. Ak sa nemýlim, tak na chrbte ruky a na predlaktí. Je tak?“

„Máš pravdu.“ Sadnem si na dlážku vedľa kufra. „Myslíš si, že ju mohla zraníť nejaká vec z tohto tu? Pri tom, ako ju dvíhala z piesku?“

Pred Violetou leží asi tucet predmetov. Medzi nimi i strieborná vidlička. Musela ležať v mori niekoľko rokov, lebo je celá hrdzavá a pokrútená, no nevyzerá, že by bola ostrá.

„Nemyslím si, že by ju niečo z tohto mohlo poraniť až do krvi,“ odvetí Violeta a ukazovákom strká do vystavených exponátov. „Sú tu len kamienky čudných tvarov, zvláštne pokrútené kúsky dreva, mušle a kadejaké úlomky. A toto tu je zrejme amonit.“

„A čo je toto?“ opýtam sa a ukážem na zvláštne zafarbený červený okruhliak, ktorý tvarom pripomína väčšie vajce.

Violeta ho vezme do ruky, podíde s ním k oknu a zdvihne ho proti slnku. Zdá sa, akoby mal okruhliak schopnosť pohlcovať denné svetlo, pretože onedlho sa vo Violetinej dlani rozžiaril ako malé červené slniečko.

„To je krása!“ zvolám.

„Je nádherný,“ povie Violeta a potážká ho v dlani. „No nevyzerá nebezpečne. Je to len sklený úlomok, ktorý vyhladilo more, nič viac.“

„Je to však výnimočne pekný kúsok,“ pokývavam hlavou. „Pani F má takých vo svojom bazári mnoho. Určite ho bude chcieť. Môžem jej ho odnieť.“

„Zájdieme za ňou spoločne,“ navrhne Violeta a zhrnie porozkladané veci späť do vedra. „Som zvedavá, ako sa má. A potrebujem tiež zistiť, čo presne sa na tej pláži stalo.“

Bazár naplavenín pani Fosíliovej je v inej časti mestečka ako Záhadná knižná lekáreň, no úzke kľukaté uličky a vysoké štíhle mestské domy vyzerajú navlas rovnako. Prevažnú časť prízemnia tvorí obrovské oblúkové okno, za ktorým je plno kadejakých džbánov a flaštičiek. Na sklenenej tabuľke obitých dverí je pripnutý kúsok drevka a na ňom nápis ZATVORENÉ.

Aj tak však zaklopem.

Dvere sa po chvíli otvoria, no nevykukne z nich pani Fosíliová, ale niekto iný.

„Doktor Thalassa!“ zvolám. „Prišli sme pozrieť pacientku.“

„To bohužiaľ nie je možné,“ zamračí sa muž a huňaté čierne obočie mu padne ešte nižšie k zahnutému gréckemu nosu. „Pani Fosíliová utrpela obrovský šok. Musí odpočívať.“

„To je Herby Citrón?!“ ozve sa trochu roztrasený hlas pani F z útrobu domu. „So svojou kamarátkou Violetou? Ach, prosím, doktor, pustite ich dnu. Boli so mnou včera na pláži.“

Keď vojdeme dnu a Violeta zbadá výnimočný interiér bazára

naplavenín, od úžasu sa jej zatají dych. Na fľašky a džbániky vo výklade dopadajú odzadu lúče ranného slnka a priehľadné kamienky v nich žiaria a trblietajú sa tými najneuveriteľnejšími farbami. Violeta sklopí pohľad a vidí, že aj jej telo zalieva dúhové svetlo.

„To je morské sklo,“ povie pani F, ktorej neujde Violetin prekvapený výraz. „Slzy morskej panny! Úlomky rozbitých fliaš, bezcenný odpad, ktorý však všemocná príroda premenila na draho-kamy tak, že ich príliv a odliv nespočetne mnohokrát prekotúľal po morskom dne.“

Pani Fosíliová sedí v ošarpanom plážovom ležadle obklopená záľahou cenností, ktoré ulovila pri prečesávaní pláže. Je tu množstvo ďalších sklenených nádob plných kamienkov, úlomky porcelánového riadu s obľými hranami, mušle všakovakých tvarov a vzorov. A tiež vedrá so skamenenými dinosaurími kosťami, stratenými potápačskými plutvami, rybárskymi plavákmi, detskými plastovými hračkami. Zo stropu visia siete, pripomínajúce pavučiny obrovských morských pavúkov, a nad tým všetkým sa vznáša vôňa čaju, hriankov a záhadný vzdialený závan oceánu.

„Len podte, podte!“ volá na nás pani Fosíliová. „Aj by som postavila na čaj, ale...“ Ukáže smutne na pravú ruku.

Má ju položenú na improvizovanom stolíku, ktorý tvorí zlomená surfová doska a hračkársky bubon. Rukáv košele má vyhrnutý, zápästie a chrbát ruky je posiaty škaredými červenými fľakmi.

„Musí to veľmi bolieť,“ prihovoriť sa jej Violeta.

„Dnes je to o niečo lepšie,“ povie pani F, no jej utrápený výraz dáva tušiť, že ju to naozaj bolí. „Už môžem trochu hýbať prstami. Doktor povedal, že čo nevidieť budem opäť zdravá ako rybička.“

„Ak pod ‚čo nevidieť‘ myslíte minimálne týždeň, tak možno,“ dodá doktor Thalassa. „Budte rada, že som včera nezavolať sanitku a neodviezli vás do nemocnice.“

„Pán doktor, a od čoho to má?“ ukážem na hrozivo vyzerajúce rany.

Doktor Thalassa pohýbe dlhým čiernym obočím a okuliare, ktoré mal na čele, sa mu zošuchnú na nos, pripomínajúci zobák. Skloní sa nad ruku pani F.

„Keď som sa na to pozrel prvýkrát, myslel som si, že ju popľhlila medúza. Vidíte tie červené bodky? Vytvárajú na pokožke súvislú líniu. No ak sa prizriete bližšie, zistíte, že sú to drobné dierky. Bezpochyby ide o uhryznutie, ktoré spôsobilo nejaké veľké jedovaté zviera.“

„Netušila som, že u nás máme také zvieratá,“ poviem a pozriem sa na Violetu.

„Nemáme,“ odvetí doktor a opäť si založí okuliare na vrch hlavy.

„No žijú v našich príbehoch,“ hlesne pani Fosíliová potichu. „Máme predsa malamandru.“

„Čo ste videli, keď sa vám to stalo, pani Fosíliová?“ opýta sa Violeta. „Pamätáte sa na niečo?“

Pani Fosíliová zbledne. Presnejšie, zbledne ešte o trochu viac. „Zuby,“ zašepká. „Zuby ako ihly. To čudo sa vynorilo z jazierka medzi skalami akurát vo chvíli, keď som obdivovala tú vec, čo som práve našla. Vôbec som nestihla zareagovať...“

„Len sa nerozčuľujte, pani Fosíliová,“ povie doktor a začne jej obväzovať ruku, „lebo vtedy preniká jed rýchlejšie do tela. Skúste sa upokojiť, prosím.“

„Našli sme vaše vedro,“ oznámi Violeta a zdvihne ruku, v ktorej ho drží. „Snažila som sa pozbierať všetko, čo z neho vypadlo.“

„Ďakujem ti, moja drahá.“

„Celkom by ma zaujímalo,“ povie Violeta a vyklopí obsah vedra na surfovú dosku, „ktorú z týchto vecí ste držali vo chvíli, keď vás to... nech už to bolo čokoľvek... pohrýzlo.“

„Hm, myslím, že to bol ten pekný červený exemplár.“ Pani Fosíliová kývne hlavou k červenému kamienku, ktorý sme s Violetou ráno obdivovali. „Morské sklíčko. Nádherné, však? Má mimoriadne zvláštne sfarbenie.“

Doktor Thalassa obviaže pani F ruku i zápästie a zaklapne lekársky kufrík.

„Ďakujem vám, pán doktor,“ povie pani Fosíliová, „neviem, čo by som si bez vás počala. Rada by som sa vám nejako odvdáčila. Čo keby ste si tu vybrali niečo do svojho múzea? Ako prejav mojej vďaky. Včera som na pláži našla nádherné koprolity. Viem, ako veľmi si ceníte ten dinosaurí trus vo vašej expozícii.“

„Do múzea?“ začuduje sa Violeta.

„Som doktor medicíny,“ vysvetľuje doktor Thalassa, „a zároveň doktor prírodných vied. Pracujem aj ako kurátor v tunajšom Záhadnom múzeu.“

„Herby, ty si tam svoju kamarátku ešte nezaviedol?!“ zvolá pani Fosíliová prekvapene. „Múzeum patrí k našim najväčším atrakciám!“

Doktor, ktorý bol na polceste k dverám, zastane a otočí sa. „Vy by ste naozaj chceli prispieť do zbierky múzea?“ opýta sa.

„Samozrejme! Nebyť vás, tak tvrdnem v špitáli a trčia zo mňa hadičky, ktorými by do mňa pumpovali bohviečo všetko. Len si poslušzte!“

„Tak potom by som si vybral toto tu,“ odvetí doktor. Vráti sa k stolíku zo surfovej dosky a vezme si odtiaľ veľké červené skielko. Keď sa naň zblízka zahľadí, jeho opálenú pokožku zaleje zvláštna rubínovočervená žiara.

„To myslíte vážne?“ čuduje sa pani Fosíliová. „Nechcete si vybrať niečo starobylé? Mám tu pazúr z palca iguanodona, oveľa krajší ako ten, čo je vystavený v múzeu. Nechceli by ste radšej ten?“

„To je od vás naozaj milé, no mne sa veľmi páči tento okruhliak,“ povie doktor Thalassa a vloží si červený kameň do vrečka kabáta. „A teraz by som si už naozaj dovolil poprosiť vás, aby ste odpočívali, pani Fosíliová. Zajtra sa zastavím a opäť vám to previažem.“

Otvorí dvere obchodu a vzápätí ho niet.

